

A két asszony nem látszott túl lelkesnek. Annak tulajdonítottam, hogy túlságosan hosszú időt töltöttek már Auschwitzban, márpedig ez a hely képes a világ legérzőbb szívéből is kiölni a szeretetet.

– És te mit válaszoltál neki? – kérdezte a lengyel ápolónő.

– Még semmit, meg akartam kérdezni a véleményedet – fordultam Ludwikához.

– Az én véleményem nem számít. Ezeknek a gyerekeknek jobb életük lesz, és szerintem ez elég nyomós érv, hogy elvállald. Én minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, segítelek mindenben, amire csak szükséged lesz – válaszolta nagyon komolyan, még karjában a kicsivel.

Odarohantam hozzá, és átöleltem. A doktornő ülve maradt, úgy figyelt, szemében félelem szikráját láttam. El tudtam képzelni, egy anyának, aki elveszítette a gyerekeit, nem lehet könnyű azt hallgatni, hogy gyerekekről és óvodáról beszélgetnek körülötte. Fogtam, átvettem a csecsemőt, aztán kértem a kolléganőmet, hogy szedje össze a holmiját, és még aznap este átviszem a barakkunkba.

– Gondoltam, még egy éjszakára itt maradhatna, de jobb lesz, ha elviszed. Nem jó ötlet megszeretni valakit ezen a helyen. A táborban mindig az tűnik el, amihez ragaszkodsz, ezért jobb, ha nem kötődsz semmihez – jegyezte meg nagyon komolyan Ludwika.

A nővér bement a szobába, és kihozta a csecsemő kevéske holmiját. Aztán a vállamra tett egy batyut, benne pelenkát, ruhát, egy öreg csörgőt, meg egy kisplédet.